

Tekstnær kommenteret gennemgang af Socialforvaltningens svar af 25.sept.2008 på min klage til Statsforvaltningen af 1.juli 2008.

*Af Kalle Birck-Madsen, cand.psych., daglig leder Gaderummet
D.10.november 2008*

Hvor intet andet er opgivet, er referencen til [Socialforvaltningens svar af 25.sept.2008](#). Klagen fra undertegnede side er her [Klage til Statsforvaltningen vedr. kommunalt tilsyn, v Kalle 1.juli 2008](#).

Kommentarer til ”1. Forhistorien, s.1-5”	1
Kommentarer til ”2. Socialforvaltningens bemærkninger til Kalle Birck-Madsens klage over Kommunens socialfaglige tilsyn i Gaderummet d.2.juni og 15.august 2006, s.5-6”	10
Kommentarer til ”Supplerende bemærkninger til Statsforvaltningen, s.6-8” .	11
1. Om Gaderummets projektgrundlag.....	14
2. Gaderummet og psykiatriloven.....	15
Afsluttende kommentarer til Socialforvaltningens gentagelse af tidligere svar på klage, s.5-6	17

Kommentarer til ”1. Forhistorien, s.1-5”

Forhistorien for Gaderummet i Rådmandsgade 60 er tendentielt skrevet, og rummer systematiske fejl. Gaderummets praksis inkrimineres i større eller mindre grad ud fra en mistænkeliggørelse af Gaderummets projektform, lige som der ubegrundet lægges informationer til på nogle områder og lige så ubegrundet, på andre områder, udelades væsentlige informationer. Der tegnes et billede, at Gaderummet kun er på tværs og udskældt, og ikke også påskønnet. Det skal understreges at der i flere tilfælde i udtalelsen gives informationer og begrundelser, som er helt nye for undertegnede og Gaderummet, som ikke tidligere har været fremført, og hvoraf flere af dem ikke er rigtige.

- a. Det anføres at ”Gaderummet blev startet i 1996 som et privat organiseret ”socialpsykologisk fristed for unge hjemløse””. Dernæst: ”frem til udgangen af 2001 ydede Socialministeriet økonomisk støtte til Gaderummet med ca.1.5 mill. kr. årligt”, samt at støtten til Gaderummet stopper ved udgangen af 2001 ”grundet de unges overnatning i Gaderummet på trods af brandmyndighedernes manglende godkendelse” (s.1 i [Socialforvaltningens svar af 25.sept.2008](#)).

Dette er ikke korrekt. Gaderummet modtog ikke støtte fra Socialministeriet i perioden 1996-1999 – men levede af private donationer og fonde – og fik først i januar 2000 en satspuljebevilling til sit arbejde for årene 2000 og 2001. Der er således ikke tale om, at Socialministeriet ”stopper bevillingen” pga. de unges overnatning, men at bevillingen er tidsbegrænset og udløber med udgangen af

2001. Den omtalte ”manglende godkendelse” fra Brandmyndighedernes side, er allerede fremme i offentligheden i 1998, og forholdet er kendt da Gaderummet i november-december 1999, søger Satspuljen om midler til drift.

Problemet er at Gaderummets lokaler ikke er velegnet til Gaderummets projekt og de mange unge mennesker, der søger Gaderummet for hjælp på den ene eller den anden måde, det være sig for mad, varme, bad, selskab, ly for natten, psykologhjælp osv. Men problemet er også, at alle gerne vil hjælpe med en anden bolig, men desværre ”ikke i deres baggård”.

De utilfredsstillende boligforhold varede ved indtil maj 2005, hvor Gaderummet kunne flytte til Rådmandsgade 60, en lokalitet som Gaderummet selv havde fundet, da Socialudvalget og Socialforvaltningen i sit opdrag til Gaderummet fordrede, at problemet med en velegnet bolig, dét var Gaderummets eget.

- b. Det anføres at ”Gaderummet ... gennem hele perioden ... var ... genstand for megen debat og kritik både i pressen i Københavns Kommunes Familie- og Arbejdsmarkedsudvalg. Og det fremføres eksplicit: ”Gaderummet rettede sig i nogen grad efter Københavns Kommunens forskellige påbud, forbud og henstillinger” (s.2 i [Socialforvaltningens svar af 25.sept.2008](#)).

Det undlades benævnt, at Gaderummet fik flere priser igennem årene – i 1997 ”Anker Jørgensen Prisen”, i 1998 ”Odd Fellow Ordenens børnefond”, i 2003 ”Hæderspris for nytænkning og omsorg” fra Socialrådgiverforeningen i Københavns Kommune”, i 2004 ”Kærlighedsprisen” og i 2005 ”Hjemløseprisen”. Desuden anbefaler en uvildig konsulentrapport, udarbejdet i 2002 af CASA, at Gaderummet fortsætter, men i bedre lokaliteter og med bedre vilkår for såvel brugere som personale.

Det undlades ligeledes benævnt, at Københavns Kommunes interesse i Gaderummets unge, var stedmoderlig, og bestod i at lade de unge i Gaderummet sejle deres egen sø, trods at det var åbenlyst, at der var et problem på gadeplan, som Gaderummet ikke selv kunne løse med frivillig arbejdskraft og ud fra private midler. Allerede i begyndelsen af 1998 tog Gaderummet kontakt til Københavns Kommune mhp. en løsning af de unges problem i Gaderummet, men forvaltningen afslog at indgå i nogen forhandling. Det blev forslået fra kommunal side, at undertegnede – i egenskab af psykolog – kunne kræve penge af de gadeunge for psykologisk hjælp, og herigennem finde midler til Gaderummets husleje, drift og lønninger.

Da Gaderummet i 1998-99 foreholdt kommunen, at det ikke var en farbar vej, og vi bad om en fornyet forhandling, blev Gaderummet afvist i en skrivelse fra Carsten Stæhr Nielsen og Grethe Munk. Dette gentog sig i en senere skrivelse, hvor det fremføres, at Gaderummets projekt ”tilbyder de unge en tvivlsom socialfaglig støtte og fastholder de unge i en socialt marginaliseret position uden perspektiv, og fandt dermed projektet fagligt uforsvarligt. Økonomisk støtte til projektet blev således afslået skriftligt”(jf. Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen 13.juni 2001). Denne tilbagemelding kommer uden at nogen fra kommunen har besigtiget Gaderummet, da alle møder hidtil har foregået på Rådhuset.

Gaderummet modtog *ingen* ”påbud, forbud og henstillinger” fra Københavns Kommune i årene 2002 til 2005, på nær hvad angår at unge under 18 år, ikke må bo i Gaderummet, men straks skal henvises videre til Døgnkontakten. Det skete efter en falsk anmeldelse af en voldtægt, men Gaderummet rettede sig efter kravet fra kommunen. Påstanden fra kommunens side er helt ny, ikke fremført før og er ikke rigtig.

- c. Det anføres, at Rådmandsgade 60 får ”en gennemgribende ombygning”, og at midlerne her til kommer fra Gaderummets ubrugte satspulje-bevilling fra året 2004 (s.2 i [Socialforvaltningens svar af 25.sept.2008](#)).

Det skal bemærkes, at den ”gennemgribende ombygning” ikke betød et hus lige til at flytte ind i. Kun de bærende forhold – opsætning af skillevægge, branddøre mm. – blev renoveret, for der var ikke penge til en hel renovering. Til eksempel blev kun en lille del af kælderen ombygget, herunder med opsætning af branddøre, da der ikke var flere midler.

Gaderummets brugere, beboere og personale flyttede ind i en indholdsmæssig totalt skrabet bygning, hvor alt skulle males, alt opbygges mv., herunder også med sengeetableringen i bodelen i Gaderummet; – Og samtidig var der ikke afsat midler til denne indretning. Indretningen blev i stor udstrækning udført af Gaderummets brugere og boere, efterhånden som det lykkedes Gaderummet at gøre dem i stand til at arbejde.

- d. Det anføres, at Københavns Kommune godkender ”Gaderummet som et socialpsykologisk tilbud til unge, herunder som et botilbud efter servicelovens § 91 (nu servicelovens § 107) på nærmere angivne vilkår”(s.3).

Det skal bemærkes, at det kun er en del af Gaderummet – **1)** bo-delen med plads til 30 unge – der godkendes som botilbud. Parallelt hermed eksisterer i Gaderummet, **2)** Gaderummet som døgn-åbent værested og **3)** fri / åben psykologisk rådgivning.

Det skal ligeledes bemærkes, at brug af eller ophold i Gaderummet er **frivilligt** og at man ikke kan være visiteret til eller anbragt i Gaderummet, heller ikke fra anden kommunal side. Der er hverken et betalingsforhold eller et andet kontaktforhold, der skal indgås før brug af Gaderummet. Der er alene tale om et selvhenvisningsforhold.

- e. Det anføres af Socialforvaltningen, at tilsynet ”observerede, at der i Gaderummet opholdt sig psykisk syge med behov for behandling. Tilsynet oplevede imidlertid en meget skeptisk holdning til behandlingspsykiatrien hos Gaderummets daværende leder Kalle Birck-Madsen. Tilsynet havde også fået det indtryk, at Gaderummet i nogle tilfælde havde anbefalet unge med svære psykiske lidelser ikke at tage deres medicin”(s.3).

Det skal bemærkes, at ovenstående **ikke** er hvad tilsynet selv skriver i sin tilsynsrapport. Den ”skeptiske holdning til behandlingspsykiatrien” blev i tilsynsrapporten ikke fremført i forhold til undertegnede, som anført, men i forhold til ”stedets generelle skepsis over for det psykiatriske behandlingssystem”(Socialfaglig tilsynsrapport s.2), og fra en hel anden kontekst end fra de tilsynsførendes besøg i Gaderummet d.2.juni og 15.august 2006. Udtalelsen ”den skeptiske holdning til behandlingspsykiatrien” stammer fra tilsynets beskrivelse af **forhistorien** for Gaderummet, jf. hele afsnittet:

”I perioden fra 2001 til 2003 blev Gaderummet drøftet i Familie-og Arbejdsmarkedsudvalget mange gange og der blev nedsat en arbejdsgruppe, der skulle følge Gaderummet på nært hold. Blandt de forhold som indgik, var, at unge med psykiske lidelser blev holdt borte fra psykiatrisk behandling på grund af stedets generelle skepsis over for det psykiatriske behandlingssystem. I 2003 blev der indgået en aftale mellem Københavns Kommune og Socialministeriet om bevilling af satspuljemidler ...”(s.2 i [Socialfaglig tilsynsrapport 2006](#)).

Tilsynet undlader at fortælle, at det oprindelige Socialudvalg handler på dette, ved at pålægge Gaderummet en psykiatrisk konsulentaftale.

Socialforvaltningens historiske holdning til Gaderummet i perioden 2001-2003, gøres af Socialforvaltningen til tilsynets egne faktuelle observeringer i sommeren 2006. Når et synspunkt ikke holder, nytter det ikke som Socialforvaltningen, at belæse det med yderligere forhold, der ikke har med det at gøre. Jeg ser Socialforvaltningens bestræbelse, ikke som oplysende og svarende på kritisable forhold, men nærmest som forsøg på inkriminerung af Gaderummets arbejde, og at gøre Gaderummet til et problem, for at kunne begrunde den beslutninger der er truffet. Jeg skal nævne et forhold fra min tidligere klage til Statsforvaltningen, at da der blev spurgt ind til identifikationen af de psykisk syge i Gaderummet til Socialborgmester Mikkel Warming, der har det overordnede politiske ansvar, så svarede socialborgmesteren ved at tilføje yderligere to unge, der skulle være fejlbehandlet af undertegnede, men disse kan heller ikke identificeres, da socialborgmesteren efterfølgende har pålagt sig selv tavshedspligt.

Det er heller ikke rigtigt, som anført af Socialforvaltningen, at det ”angår at anbefale unge med svære psykiske lidelser ikke at tage deres medicin”. Nej, tilsynet skriver: ”Samarbejdet med behandlingspsykiatrien er ofte problematisk blandt andet fordi Gaderummet har en anden opfattelse af medicinsk behandling af psykisk sygdom. Nogle unge med psykiske lidelser bliver støttet i ikke at tage medicin. Det er Gaderummets opfattelse, at det har hjulpet nogle af de unge at være uden medicin. Gaderummet har en aftale en gang månedlig med psykiater Henrik Rindom på Hvidovre Hospital”(s.8 i [Socialfaglig tilsynsrapport 2006](#)).

- f. Det fremføres yderligere fra Socialforvaltningen: ”Tilsynet havde også det indtryk, at Gaderummet i nogle tilfælde havde anbefalet unge med svære psykiske lidelser ikke at tage deres medicin”(s.3). I tilsynsrapporten kan læses: ”Tilsynet giver påbud om, at Gaderummet tager initiativ til at forbedre samarbejdet med behandlingspsykiatrien og at Gaderummet ikke anbefaler de unge, at holde op med at tage medicin uden det er drøftet med en psykiater. Det skal sikres, at de unge der har behov herfor, kommer i psykiatrisk behandling”(Socialfaglig tilsynsrapport 2006, s.9).

Det skal bemærkes at Socialforvaltningen anfører at tilsynet havde det ”indtryk”, at Gaderummet i nogle tilfælde havde anbefalet unge med svære psykiske lidelser ikke at tage deres medicin. Det anføres ikke at tilsynet konstaterede det, men som et indtryk. Gaderummet har ikke fået at vide hvad dette indtryk som tilsynet har, bundet i, men det anføres i stedet som var det fakta. En sådan kritik må kunne begrundes.

Det skal bemærkes, at det ikke er Gaderummets opfattelse, som tilsynet referer. Faktisk er det uklart, hvordan tilsynet kan få den opfattelse. Den er ikke at finde i den daværende personalegruppe, og ingen unge har givet udtryk for holdninger, som citeret af tilsynet. Vi tillægges synspunkter, som ikke er vores egne, og som vi i samme åndedrag angribes for lødigheden af. De formulerede standpunkter på arbejdet, er ikke formuleret af Gaderummet, men må henføres til anden side, eventuelt til den psykiatriske konsulent Henrik Rindom, som tilsynet anføres at have haft samtale med, trods at han ikke var i Gaderummet i forbindelse med tilsynets besøg, og selv har sit faglige ansvar at løfte. Jeg skal senere vende tilbage til dette.

- g. Det anføres, at ”Gaderummet havde indgået aftale med Hvidovre Hospitals psykiatriske afdeling om psykiatrisk rådgivning og behandling til de unge i Gaderummet. Efter længere

tids dårligt samarbejde opsagde Hvidovre Hospital imidlertid denne aftale i marts 2007” (s.3).

Det skal først bemærkes, at aftalen med Hvidovre Hospital var formuleret som ”konsulent bistand”. Jeg er nødt til at spørge, på hvilket grundlag tilsynsmyndighed/Socialforvaltningen tillægger aftalen langt større betydning end det faktisk indgåede og underskrevne? Konsulent aftalen omhandler en ramme på kr.100.000 om året. I aftalen lå besøg af en psykiater fra Hvidovre Hospital en gang om måneden, og konsultation efter aftale. I udgangspunktet var det psykiater Henrik Rindom, der var Gaderummets konsulent. Under de indledende forhandlinger med Hvidovre Hospital, blev det også gjort klart at Hvidovre Hospital i rammerne af aftalen ikke kunne stille senge kapacitet til rådighed, selv i et meget beskedent omfang, for de behandlingstrængende Gaderummets unge psykiatribrugere.

Den dag i dag reklameres der stadig på Hvidovre Hospitalets hjemmeside på en ret misvisende måde for Henriks Rindoms psykiatrisk konsulent virke i forhold til Gaderummet og for dets brugere, jf. [2006-10-24 HS Hvidovre Patientvisitation. Visitation Afdeling Psykiatri, udskrift d.1.november 2008.](#)

Det skal endvidere bemærkes, at de omtalte samarbejdsproblemer er af anden art end fremført fra Hvidovre Hospital. Samarbejdsproblemerne starter umiddelbart efter, at samarbejdsaftalen er gået i gang i 2005, da Henrik Rindom ikke overholder indgåede aftaler om fremmøde, hverken med personalegruppen eller med enkelte unge, som Henrik Rindom selv laver aftale med. Der er i perioder måneder mellem, at Henrik Rindom lægger sin vej forbi Gaderummet. Gaderummet tager i september-oktober 2006 problemet op med Rindom endnu engang. Rindom lover at blive bedre til at overholde aftaler, men vil samtidig undersøge muligheden for, at en anden kollega kan overtage hans arbejde i Gaderummet, da han vanskeligt har tid, og heller ikke, ud fra praktiske grunde, vil kunne deltage i centrale møder omkring supervision i Gaderummet. Der sker imidlertid ingen ting fra Rindoms side, og da det kommer for husmødet fra flere unges side, at Henrik Rindom havde undladt at møde frem til to samtaler med unge, han selv havde indgået, blev det på møde i februar 2007 aftalt, at Henrik Rindom nu måtte finde en anden kollega, der havde tid, og som han for længst havde lovet ville erstatte ham.

I brev af 3.marts 2007, jf. [Hvidovre Hospital om samarbejdet med Gaderummet, 3.marts 2007](#), udtaler Hvidovre Hospital så, at de ”ikke mener at det ikke er muligt at få den fornødne opbakning fra ledelsen til vores arbejde i Gaderummet”. Opbakningen var der fra Gaderummet side, og Gaderummet strakte sig langt, men når man som i psykiatrisk konsulent Henrik Rindoms tilfælde, ikke mener at man skal overholde indgåede aftaler, for at et samarbejde skal kunne fungere, så bliver udtalelsen fra Hvidovre Hospital en direkte fejludtalelse, der formål er at skjule ens egen misligholdelse af samarbejdet. Brevet fra Hvidovre Hospital er efter sigende bragt i omløb i Kommunen allerede i begyndelsen af marts måned 2007, men først sidst på måneden, efter Gaderummets gentagne anmodninger, tilsendt Gaderummet med et tilbagedateret følgebrev. I denne sammenhæng skal det også nævnes, at Gaderummet på intet senere tidspunkt informeres om opsigelsen af denne aftale. Henrik Rindom og hans foresatte fra Hvidovre Hospital har til dags dato ikke kontaktet Gaderummet med henblik på at drøfte aftalens ophør. Desuden har Socialforvaltningen hverken forsøgt at mægle i de påståede samarbejdsvanskeligheder eller at medvirke til at formidle eventuelt tilsvarende aftale med en anden og relevant psykiater/psykiatrisk afdeling i Hovedstadsområdet.

Det er min opfattelse, at psykiater Henrik Rindom ved at fordreje og undsige sig sin konkrete indgåen i Gaderummet, begår embedsmisbrug af meget grov karakter. Henrik Rindom har ligeledes udtalt sig telefonisk til tilsynet, hvilket er en helt ny oplysning, og – som senere konstateret – har

Henrik Rindom også udtalt sig for Socialudvalget. Der findes ingen referencer til, hvad Henrik Rindom har udtalt i de to refererede tilfælde, men når Henrik Rindom åbenlyst har svært ved at stå ved hans ansvar som psykiatrisk konsulent, hvorfor skulle han så tale oplysende og korrekt andre steder, om samme forhold. Det skal her ligeledes nævnes, at Henrik Rindom, på egne vegne, i flere tilfælde har involveret sig i klient-sager på Rigshospitalet, på Viborg Psykiatriske Sygehus og Distriktpsikiatriske behandlingssteder, hvor klienter havde relation til Gaderummet, men uden at informere klienterne eller Gaderummet om det, før bagefter. Sådanne hændelser har jeg fået beskrevet af flere klienter, der har været i Gaderummet og som også har haft en eller anden grad af kontakt og tilknytning til det psykiatriske sygehusvæsen. Og trods jeg i alle bekendte tilfælde har spurgt, hvad formålet er fra Henrik Rindoms side, så er jeg aldrig blevet bibragt andet, end at Henrik Rindom ”har snakket med personalet på afdelingen om denne eller hin patient”. I et tilfælde oplevede en klient det som direkte krænkende, at en for hende ukendt psykiater – som hun aldrig havde truffet i Gaderummet – gik bag om hendes ryg, og læste om hende. Hun klagede i følge sig selv efterfølgende over brud på tavshedspligten fra Henrik Rindoms side. Det er min opfattelse, at psykiater Henrik Rindom ved at fordreje fakta omkring sin indgåen i Gaderummet, begår embedsmisbrug af meget grov karakter.

Jeg kan ikke forestille mig at denne praksis fra psykiater Henrik Rindom er lovlig, og skal bede om en stillingtagen hertil.

Det skal stærkt understreges, at i såvel Socialudvalgets beslutning om at lukke Gaderummet, og i Socialborgmester Mikkel Warmings senere opbakning hertil, fremhæves psykiater Henrik Rindoms udtalelser om Gaderummet som ganske afgørende for beslutningen om at lukke Gaderummet. Jeg vil mene at der er så meget tvivl om korrektheden af udtalelser fra psykiatrisk konsulent Henrik Rindoms side, at det må afklares gennem en uvildig undersøgelse.

- h. Det anføres, at ”tilsynet ... oplevede ... at hashrygningen i Gaderummet havde taget overhånd. Tilsynet gav derfor påbud om, at Gaderummets ansatte og beboerne i fællesskab fik reduceret misbruget”(s.4).

Det skal bemærkes, at Tilsynet gav påbud om, at ”hashmisbruget skal ophøre”(s.14 i [Socialfaglig tilsynsrapport 2006](#)), ikke som gengivet af Socialforvaltningen, at det skal ”reduceres”. Gaderummet har fra sin start arbejdet, og arbejder i dagligdagen, for at reducere hashrygning, men har – som andre steder – ingen mulighed for at give en garanti for helt at fjerne det. Jeg skal henvise til Gaderummets svar herpå i vores skrivelse fra advokat Knud Foldschack, s.3 i [2007-03-23 Gaderummet. Skrivelse til forvaltningen, v advokat Knud Foldschack](#). Henrik Rindom havde ikke – og har ikke i sin tid i Gaderummet – kritiseret noget omkring hash i Gaderummet.

- i. Det anføres, at ”tilsynet hæftede sig ved, at der manglede at blive ryddet ordentligt op i Gaderummet, bl.a. på gårdspladsen. Der herskede et kaos i flere af lokalerne og på gårdspladsen, som gav dårlige leveforhold for beboerne”(s.4)

Når Socialforvaltningen på tilsynets vegne udtrykker ”et kaos i flere af lokalerne og på gårdspladsen, som gav dårlige leveforhold for beboerne”(s.4), så står det i diametral modsætning til, hvad tilsynet i deres afsnit om ”Brugernes trivsel og dagligdag i tilbuddet”: ”Der er en god og imødekommende stemning i Gaderummet. Kontakten mellem medarbejderne og de unge er respektfuld og tillidsfuld. De unge er glade for Gaderummet”(Socialfaglig tilsynsrapport 2006, s.10)

Ovenstående udtalelse fra Socialforvaltningen er ikke hvad tilsynet skriver. Tilsynet skriver: ”Huset er præget af noget rod. Møbler og computere er klunset. I fællesrummet i stuen står 10-12 compute-

re, som alle blev brugt da tilsynet var på besøg. I Gaderummets gård står der borde og stole og grill og forskellige ting, der ikke umiddelbart hører til i en gård, gamle ubrugelige møbler, gammelt tøj. Gården fremtræder således ikke ryddeligt” ([Socialfaglig tilsynsrapport 2006](#), s.6)

Jeg må derfor sige, at Socialudvalget ikke medvirker til en afklaring eller tydeliggørelse af, hvori problemet består – men lægger yderligere kritik af samme læst til. På tidspunkterne for tilsynets besøg, var der umiddelbart ryddet op, også i gården, før tilsynet kom, og det gælder begge gange. Det har ikke været muligt at få oplyst, hvad der manglede at blive ryddet op, selv om dette fastholdes som problemet. Socialudvalget udtalelser om ”kaos i flere lokaler ... som gav dårlige leveforhold for beboerne” er ikke at finde i tilsynsrapporten. Der imod kan følgende modsatte reference findes: ”Tilsynet vurderede, at de fysiske rammer er egnet til formålet” ([Socialfaglig tilsynsrapport 2006](#), s.6).

Jeg skal lade tilsynets udtalelse stå en gang til: ”Huset er præget af noget rod. Møbler og computere er klunset” (Socialfaglig tilsynsrapport s.6). Gaderummet havde, jf. tidligere, intet budget, dog lidt til køkkenet og lidt til maling, til at foretage selve indretningen af værested, bosted og kontorlokaler, så Gaderummet måtte som alle tidligere år bygges ud fra ting, der blev klunset og ting vi fik som gaver af donatorer. Efterhånden som disse ting slides op, så bliver de selv til skrald, som smides ud af Gaderummet. De af tilsynet lokaliserede ting i gården, som ikke skal være der - borde og stole og grill og forskellige ting, der ikke umiddelbart hører til i en gård, gamle ubrugelige møbler, gammelt tøj – er den klump i hjørnet af gården som er vores storskrald, og hvorom midlerne til et skur endnu ikke var realiseret. Andre ting i gården var brugsting, som blev anvendt til at give et ordentligt udendørsmiljø for Gaderummets unge. Så når tilsynet skriver - ” der ... står ... borde og stole og grill og forskellige ting, der ikke umiddelbart hører til i en gård” – så stiller tilsynet brugen af gården fra den unges side op over for, at gården ”ikke er ryddelig”. I praksis betyder det, at Gaderummet skal afskærme gården fra brug, for at leve op til, realisere, tilsynets fortolkning af Gaderummets godkendelsesgrundlag. Og det var vel ikke meningen, men diskuteres kunne det ikke, det blev det i hvert fald aldrig.

Et andet sted berører tilsynet et tilsvarende forhold i sin kritik af Gaderummet. Jeg citerer: ”Gaderummet har haft vanskeligheder ved at få færdiggjort de håndværksmæssige projekter, herunder maling af gangarealet” (Socialfaglig tilsynsrapport 2006 s.6)”. Det angår samme forhold, at midlerne ikke har eksisteret.

Allermest afgørende synes imidlertid at være en afgørende præmis i tilsynets egen fremgangsmåde overfor sit tilsyn af Gaderummet. Indledningsvist hedder det: ”Gaderummet arbejder alternativt, og derfor ud fra et andet normsæt, end der sædvanligvis er i Københavns Kommunes tilbud til udsatte unge. Tilsynet har taget særlig hensyn til Gaderummets ”historie”, og det alternative normsæt” (Socialfaglig tilsynsrapport 2006, s.2-3). Det er meget svært at se denne præmis udtrykt gennemført i tilsynsrapporten på noget som helst område eller niveau, hverken på enkeltområder eller på det generelle niveau, og også på ovenstående område, og som senere særskilt skal fremhæves, på området af holdningen til behandlingspsykiatrien. En forskel, en forskellighed i normsæt, tillægges Gaderummet som Gaderummets afvig og dermed fejl. Når tilsynet ikke overholder, hvad de selv fremhæver og lover, så miskender de samtidig Gaderummet udgangspunkt og grundlag, som det er beskrevet i den godkendte projektrapport fra 2002 til Socialministeriet. Netop fordi Gaderummet var den institution, det var, ud fra sin opståelseshistorie, så havde Gaderummet sin særlige tilgang til arbejdet, hvad tilsynet også er klar over er del af tilsynet, hvorfor det også skal benævnes. Tilsynet benævner imidlertid dette forhold med begrebet om ”et andet normsæt”, men her fjernes arbejdets indhold i Gaderummet, til blot at være forskelligt fra andet sammenligneligt arbejde, frem for at være det særlige, der netop er Gaderummets arbejde. Med tilsynets valg af begreb for målestok af arbejdet i Gaderummet, bliver det uforståeligt hvordan Gaderummet oprindeligt kan blive godkendt

med et andet normsæt, når det er dette normsæt, der er problemet som et uønsket fremmedlegeme. Udgangspunktet at Gaderummet havde skabt resultater med unge, som andre ikke havde kunnet nå, og i en generaliseret form, struktur og organisation, hvilket der blev kvitteret for med bevillingen og med godkendelsesgrundlaget, synes helt væk i tilsynets vurdering, trods at tilsynet selv formulerer, at det er væsentligt i tilsyn af Gaderummets praksis.

Sammenfatning: ”når tilsynet anvender begrebet om ”det alternative normsæt” for begrebet om Gaderummets praksis (s.2), så bliver den godkendte forskellighed, af tilsynet, gjort til en fejl ved Gaderummet, frem for den legitime konstituerende akse. Gaderummets socialpsykologiske praksis skal der rettes op på, gennem den ”etablerede norm” for et sådant arbejde. Fra Gaderummets godkendte præmisser kan modsat tilsynet siges: ’Gården var faktisk meget ryddelig ift Gaderummets bo-, rådgivnings- og værestedspraksis med de unge, også de dage hvor tilsynet var på besøg’.

Jeg skal senere omtale et lignende af tilsynet kritisabelt forhold, jf. at ”Gaderummet ikke i tilstrækkelig grad havde sikret sig, at de unge med psykiatrisk sygdom kom i psykiatrisk behandling. Efter tilsynets vurdering var årsagen hertil, at der hos medarbejderne i Gaderummet var en anden opfattelse af medicinsk behandling end den, der gælder i behandlingspsykiatrien”(s.6). Tilsynet kritiserer ud fra deres normsæt bestemte forhold i Gaderummet, trods at det angivne forhold indgår i en anden kontekst, på anden bestemt planlagt måde. De pågældende indgik i en bestemt anden problemløsende sammenhæng, i relation til deres problemsituation, ikke bare i ingenting pga. fravær af psykiatrisk medicinering, af deres problem. Det kan endvidere siges, jf. senere, at der yderligere ikke er hold i det kritisable forhold om manglende behandling af nogen unge, ud fra tilsynets egne og for Gaderummet ydre præmisser ift. godkendelsesgrundlaget, da pågældende unge faktisk allerede er sikret psykiatrisk. Det er forskellen mellem Gaderummets socialpsykologisk praksis, og allerede etableret socialpædagogik, der her viser sig. Ja der er ”en anden orden”, for eksempel at måtte klunse og opbygge computere, og bruge dem videre til de ikke kan mere, men det bygger jo på de unges egne initiativer og behov, og af mangel på bedre. Hvis ikke dette var der, var der intet! De unge gøres af tilsynet forkerte i deres handletilskyndelser for egen udvidede velbefindende, trods at det er Gaderummets krævede og godkendte brugerstyring.

- j. Det anføres, at der ”ved årsskiftet 2006/2007 opstod en konflikt internt i Gaderummet, primært mellem bestyrelsesformanden Ole Henriksen og Kalle Birck-Madsen. ... I slutningen af april 2007 vurderede Socialforvaltningen, at Gaderummets bestyrelse og den daglige leder ikke havde sikret, at Gaderummets drift var i overensstemmelse med kommunens godkendelse af stedet. Det vedrørte bl.a. de manglende efterlevelse af påbuddene i Socialforvaltningens tilsynsrapport, og det forhold, at Hvidovre Hospitals psykiatriske afdeling pga. samarbejdsvanskeligheder havde opsagt samarbejdsaftalen med Gaderummet”(s.4).

Det er rigtigt, at det kom til en konflikt i Gaderummet, da Ole Henriksen – som formand for bestyrelsen – direkte intervererede på et husmøde, Gaderummets centrale mødeforum, til fordel for sin egen søn og dennes kæreste, i forbindelse med en konflikt hvor disse stod overfor et alvorligt problem med fortsat at kunne komme i Gaderummet. Det angik deres chikane af andre boere i Gaderummet, konfliktsøgende adfærd, samt brug af hårde stoffer. Ole Henriksen ønskede angiveligt at forhindre, at det kom til sanktioner overfor hans søn og svigerinde. Såvel undertegnede, som en samlet personalegruppe, mente derimod, at Ole Henriksen var inhabil i sagen. Trods store anstrengelser, lykkedes det ikke at løse konflikten, og da Ole Henriksen senere angreb hele personalegruppen og undertegnede med en underlødige skrivelse, jf. [2007-01-21 Ole Henriksen. Skrivelse til husmødet i Gaderummet](#), førte det senere til et mistillidsvotum fra den samlede medarbejdergruppe. Ole Henriksen blev efterfølgende ekskluderet fra Gaderummets fondsbestyrelse på bestyrelsesmøde

d.28.januar 2007, og det blev bekræftet på en senere generalforsamling d.28.februar 2007. Det var allerede således at Ole Henriksens mandat i fonden ikke længere var gyldigt, men skulle fornyes. Det er således ikke rigtigt, som Socialforvaltningen skriver, at ”der i slutningen af april 2007 er konflikt mellem dele af bestyrelsen og Gaderummets leder og medarbejdere ...”, for konflikten er løst med Ole Henriksens udtræden af bestyrelsen. Det gælder ligeledes for advokat Laue Traberg Smidt, der også ekskluderes d.28.februar 2007.

Det er således heller ikke rigtigt, som Socialforvaltningen skriver, at Gaderummets bestyrelse og daglige leder ikke havde sikret, at Gaderummets drift var i overensstemmelse med kommunens godkendelse af stedet”(s.4). Såvel undertegnede som bestyrelsen – hvorfra nu Ole Henriksen og Laue Traberg Smidt var ekskluderet - havde klart meldt dette ud, også i praksis, ved skrivelse fra advokat Knud Foldschack i skrivelse af 23.april 2007. Kommunen må ukritisk have lyttet til de tidligere men ekskluderede medlemmer af Gaderummets fondsbestyrelse.

I november 2006 opstod der konflikter i Gaderummet, med deltagelse af den psykiatriske konsulent Henrik Rindom, Lars Schou (skånejobsansat i Gaderummet på 10 timer månedligt), en Frede Kruse (en arbejdsløs psykolog, der deltog i de offentlige møder som Lars Schou arrangerede), Gaderummets daværende formand Ole Henriksen og eventuelt flere. Ingen andre i Gaderummet end de deltagende parter kendte til, at ”nogen talte sammen og var havnet i en konflikt”, før at Ole Henriksen henvendte sig til undertegnede med, at jeg ”skulle fyre Lars Schou”. Jeg forespurgte mig om grunden hertil, men Ole Henriksen ville ikke præcisere noget, men kun udtrykke, at han ”lavede mudder i det” – og så gik Ole Henriksen igen. Jeg tog efterfølgende kontakt til Lars Schou, og forespurgte om han kendte noget til opståede problemer med Ole Henriksen. Lars Schou svarede med, at ”det var noget lort”, og han ønskede at gå, for ”der var noget han skulle tænke over”. Senere vendte Lars Schou tilbage med en mail, hvor han forklarede, at han ”efter nogen tids overvejelse fandt ud af ..., at en hemmelig subversiv gruppe, ikke var vejen frem”, jf. ”2007-01-13 Mail fra Lars Schou. Til alle i Gaderummet inkl. H. Rindom”. Denne mail vedlægges kun i papirkopi, og bedes ikke fremsendt til Københavns Kommune.

Konflikten blev senere taget op på personalemøde, hvor psykiatrisk konsulent Henrik Rindom blev spurgt, om han kendte noget til sådan et forsøg på ”en hemmelig subversiv gruppe til overtagelse af Gaderummet”, som beskrevet af Lars Schou. Rindom nægtede at der skulle være noget om et sådant initiativ, og der endte sagen.

- k. Det anføres, at ”Gaderummets afskedigede ansatte og tidligere leder Kalle Birck-Madsen ... straks efter beslutningen om at stoppe driftstilskuddet, ... meldte ... ud, at man havde besat lokalerne i Rådmandsgade 60. Denne besættelse, der også omfattede brugerne, finder fortsat sted”(s.4).

Dette er ikke korrekt. Brugere af Gaderummet valgte at blive i lokalerne, og de opfordrede såvel tidligere ansatte som undertegnede til at fortsætte arbejde i lokalerne. Det opfattedes som magtmisbrug fra kommunens side, at man så bort fra, at der var fundet en løsning på tilsynsrapporten, jf. brev fra Knud Foldschack af 23.marts 2007 og svar fra Tilsynsmyndigheden d.16.april 2007, samt at hvis kommunen stadig mente der var problemer her, at fremme den løsningsmodel, der er angivet i vedtægterne for fonden for Gaderummet. Det hedder i paragraf VIII om Voldgift:

”Stridigheder om anvendelse af denne vedtægt afgøres ved Voldgift. Voldgiftsretten består af to voldgiftsmænd, hvoraf hver af stridens parter vælger en samt en af Voldgiftsmændene i fællesskab valgt opmand. Skulle voldgiftsmændene ikke kunne enes om valget af opmand, vælges han af byretspræsidenten ved Københavns Byret. I øvrigt henvises til lov nr.

181 af 24. maj 1972 om voldgift”(s.6 i de af [Civilstyrelsen kommenterede Vedtægter for Gaderummet-Regnbuen \(fond\) af 25.1.2007](#)).

Brugerne brugte ordet om dét at forblive i lokalerne som ”fredelig symbolsk besættelse”, men må i bakspejlet vurderes som helt legitim, da kommunen valgte at springe et obligatorisk led over i en konfliktløsningsproces. Gaderummet overvejede et civilt søgsmål i forhold til Socialudvalgets beslutning, men så det som en optrapning af konflikten og afstod derfor. Kommunen gik aldrig i Byretten, men valgte, alene med deltagelse af de to ekskluderede fra Gaderummets bestyrelse, at iværksætte en overdragelse af lokalerne for Gaderummet i Rådmandsgade 60, til et kommunalt drevet firma. Det skal understreges at Gaderummet ikke har været besat som kommunen hævder. Grunden til vi har kunnet fortsætte i lokalerne er, at kommunens ved sin afvikling har skabt så mange uoverensstemmelser, at der er opstået juridiske tvister, som først skulle løses. Det er på denne baggrund af kommunen beder fogedretten tage stilling til sagen, og ikke fordi at Gaderummet har besat stedet, som det hævdes.

1. Det anføres, at ”overtagelsen skete i henhold til en bestemmelse i lejeaftalen om, at Københavns Kommune var forpligtiget til at indtræde i lejeaftalen i det tilfælde, hvor Gaderummet ophørte” (s.5 øverst).

Det skal bemærkes, at Gaderummet ikke er ophørt. Fonden Gaderummet-Regnbuen er ikke identisk med driftstilskuddet fra Københavns Kommune. Fonden er ikke søgt nedlagt af Københavns Kommune, og eksisterer stadig her i efteråret 2008, med en lovlig valgt bestyrelse, og hvor de enkeltes bestyrelsesmandat er gyldige. At brugerne i juni 2007 vælger at blive i Gaderummet, er derfor forståelig, da ingen ting synes at være gået rigtigt for sig. Kommunen søgte, via de to ekskluderede bestyrelsesmedlemmer fra Gaderummets fond, at få dem til at nedlægge fonden, men både de ekskluderede personer som kommunen selv, søgte ikke at gennemføre bestræbelsen.

Kommentarer til ”2. Socialforvaltningens bemærkninger til Kalle Birck-Madsens klage over Kommunens socialfaglige tilsyn i Gaderummet d.2.juni og 15.august 2006, s.5-6”

Socialforvaltningen formidler at den tidligere har brevvexlet med undertegnede, og citerer herefter en længere passage fra et tidligere [brev af 9.januar 2008](#). Jeg synes det er utilstedeligt at svare med en tidligere fremført forklaring på et indklaget forhold, som jeg allerede én gang har svaret på, [2008-01-20 Gaderummet til Ombudsmanden vedr. manglende identifikation af psykisk syge](#), uden at modtage svar, da Ombudsmanden efterfølgende må trække sig ud af Gaderummets sag, [2008-04-22 Ombudsmanden til Gaderummet om Københavns Kommunes lukning af Gaderummet. Må desværre henlægge sagen](#), grundet at kommunen går i Fogedretten. Jeg skal ikke en gang til særskilt kommentere Socialforvaltningens brev af 9.januar 2008, men afsluttende vende tilbage hertil. Jeg tillader mig desuden at vedlægge mit brev til Ombudsmanden af 20.januar 2008, da jeg konstaterer, at Socialforvaltningen ikke besvarer mine spørgsmål og klagepunkter.

Kommentarer til ”Supplerende bemærkninger til Statsforvaltningen, s.6-8”

- m. Socialforvaltningen anfører i supplerende bemærkninger, at samtalen med psykiater Henrik Rindom, som der henvises til i Kalle Birck-Madsens klage, at ”det drejer sig om en efterfølgende telefonsamtale, hvori tilsynet spurgte til hans erfaringer og vurderinger af hans samarbejde med Gaderummet. Det er normalt at tilsynet efterfølgende telefonisk kontakter personer, som har en tilknytning til det tilbud, der er gået tilsyn på, og som vurderes at kunne bidrage med relevante oplysninger og vurderinger om kvalitetsmæssige forhold på tilbuddet. Det kan fx være forældre til beboere eller som her en vigtig samarbejdspartner”(s.6-7).

Jeg berører psykiater Henrik Rindom to gange i min klage, første gang i forbindelse med min mistanke om, at tilsynsrapporten ”skulle være tillempet oplysninger” til anden side eller ”tillempet med forhold udefra” (Brev til Statsforvaltningen 1.juni 2008, s.2 nederst, og s.3 nederst), anden gang i forbindelse med psykiater Henrik Rindoms påstand om, at Gaderummet ikke udviste samarbejdsvilje overfor ham og psykiatrien. Det indgår i min klage, at forvaltningen ikke vil oplyse hvilke unge, dvs. hvilken ”stærkt psykisk syg og alvorligt psykisk syg”, som ikke skulle have modtaget adækvat psykiatrisk hjælp.

De personer, der kan tænkes på i Gaderummet, havde været til psykiatrisk udredning hos Henrik Rindom, som ikke meldte noget tilbage, hverken til diskussion eller til effektivering.

En eller begge de stærkt/alvorligt psykisk syge må være nogle andre, end truffet i Gaderummet. Er det de pågældende to i Gaderummet – som selv stenhuggeren ovre på hjørnet kan sige, at de vist af og til har en skrue løs – som det alligevel drejer sig om, så undsiger Henrik Rindom sin egen konkrete praksis.

Jeg forstår at det er ”normalt at tilsynet efterfølgende telefonisk kontakter personer, som har en tilknytning ...”, og det er synes jeg er godt, men når det samtidig uden yderligere kommentarer tilføjes ”det kan fx være forældre til beboere eller som her en vigtig samarbejdspartner”, så falder kæden af. Der er væsentlig og afgørende forskel.

Det skal understreges, at Gaderummet havde mange kontakter omkring unge i psykiatrien og inden for retspsykiatrien, både før og efter at Henrik Rindom blev konsulent i Gaderummet, som fungerede rigtigt godt, men som Henrik Rindom, grundet konsulentordningens begrænsninger og Henrik Rindoms manglende aftalte fremmøde, aldrig kom i kontakt med. Jeg er ikke vidende om, at nogle af disse kontakter, som Henrik Rindom ikke skulle kende til, har nogen kritik hæftet på sig. Jeg skal til gengæld nævne, at Gaderummet i årtier har haft kontakt og samarbejde om enkeltpersoner med psykiatrisk baggrund, og det har for det meste været til fælles gavn.

Jeg skal samtidig åbne den tanke, at den ene af tilsynet observerede ”stærkt/alvorligt psykisk syge”, kunne være den ene af de to unge i Gaderummet, som tilsynet, ifølge sig selv, havde en lang samtale med. Denne unge er den eneste der på tidspunktet for tilsynets fremmøde, havde med psykiatri og medicin at gøre uden for huset, og samtidig var han ikke kendt af psykiatrisk konsulent Henrik Rindom.

Skulle det være denne unge, som tilsynet har i konkret fokus som den ene af de to fejlbehandlede – hvorfor tilsynet må kræve påbud om indstiftelsen af en helt anden organisationskultur på det psykiatriske område for forebyggelse heraf – så vil jeg tillade mig at parafrasere et lægeligt medicinsk udtryk til, hvad tilsynet foretager sig med den unge mand: ’Operationen lykkedes, men patienten

døde'. Gaderummet kan der imod sige: 'Problemet blev løst, og der er derfor ikke behov for en operation'.

Den unge har efter tilsynsrapportens fremkomst, klaget til Ombudsmanden over tilsynet og tilsynsrapporten. Da Ombudsmanden ikke kunne behandle klagen, grundet den unges ønske om anonymitet, før Socialforvaltningen havde svaret, kunne den ikke behandles videre. Klagen er ganske central for at forstå, hvad det var tilsynet foretog sig på tomandshånd i Gaderummet. Klagen er medsendt som bilag, til Statsforvaltningens orientering. Det er mit håb, at den kan bidrage til afklaring af de uidentificerede psykisk syge, som jeg ifølge tilsyn og Socialforvaltning skulle have fejlbehandlet. Det er den unges ønske, at hans klage ikke fremsendes til Københavns Kommune. Han frygter, at Socialforvaltningen vil indrette sit svar efter omstændighederne, og ikke ud fra sandheden.

Centralt i min klage til Statsforvaltningen er det forhold, at jeg henholdes fejlbehandling af to unge, som jeg ikke kan få oplyst, hvem angår. Hvis det er de unge, som Gaderummet kan forestille sig, hvem er, så er de stadig at finde i Gaderummets lokaler. Som jeg skrev i min første klage:

"Det er muligt for Gaderummet og undertegnede at identificere de påståede psykisk syge i Gaderummet, men lige meget hvilke af disse unge, der er tale om, så stemmer de ikke overens med Tilsynsrapportens beskrivelser, eller at der på nogen led skulle være gjort fejl i forhold til de pågældende unge. Den eneste sammenhæng vi kan finde fra Gaderummets side, er flere mislykkede forløb fra den psykiatriske konsulent Henrik Rindoms side. Men ingen af disse, af psykiater Henrik Rindom behandlede unge, var til stede, da Tilsynsmyndigheden var på deres besøg i Gaderummet. Så hvis det angår disse unge, så må kritikken rettes her, mod psykiater Henrik Rindom og ikke mod ledelsen og undertegnede i Gaderummet. Samtidig forkaster dette tilsynsrapporten, da den i så tilfælde er tillempet og manipuleret med forhold udefra, som selv skulle være en del af tilsynet"(Til Statsforvaltningen 1.juli 2008, s.2).

Socialforvaltningen bekræfter med sit svar, at den er tillempet oplysninger på et punkt, hvor den ikke henholder kritik af den psykiatriske behandlingsindsats, hvor det hører hjemme, hos psykiatriske konsulent Henrik Rindom.

Jeg skal samtidig udtrykke, at det ikke var kritik eller kritisk bemærkninger eller udsagn, som jeg hørte i min samtale med de tilsynsførende. Derfor overraskede det mig ikke, at de tilsynsførende havde udtrykt "vi har ingen påbud til jer", da de gik ud af døren. Jeg hævder ikke, at jeg selv var til stede, som fejlopfattet af Socialforvaltningen, jeg skriver at "den samlede medarbejdergruppe" overhørte det, og dem tror jeg faktisk på. Hvorfor skulle de foregøgle andre i huset noget andet. Havde jeg selv overhørt det, havde jeg bestemt skrevet dette. Jeg skal supplere med, at nogen benævnelse af kritiske forhold i samtalerne med tilsynsmedarbejderne, ikke er blevet givet videre, så det er mere tavshed end noget andet, som de tilsynsførende har haft med sig. Det gjaldt også min egen samtale. Kritiske forhold blev ikke taget frem, berørt eller benævnt.

- n. Det anføres fra Socialforvaltningen: "Det er i øvrigt meget sjældent at tilsynet ved en sådan lejlighed fremkommer med endelige konklusioner. Den mundtlige tilbagemelding vil som oftest have et mere generelt præg i retning af, at tilsynet har bemærkninger til de og de forhold, uden angivelse af, hvilken endelig tilbagemelding tilsynsbesøget vil resultere i. Denne vil først fremgå af den efterfølgende skriftlige tilsynsrapport"(s.7).

Jeg betvivler ikke, at der er denne forskel, mellem besøget som det afvikler sig, og så den endelige tilsynsrapport, og det vil der i sagens natur altid være. Jeg betvivler hvad Socialforvaltningen faktisk selv konkluderer i sit svar på min klage, jeg citerer

- o. Socialforvaltningen anfører: ”Der er en logisk sammenhæng mellem den i tilsynsrapporten indeholdte dokumentation og rapportens konklusioner i form af de 6 påbud, som tilsynsrapporten munder ud i”(s.7).

Der er ingen logisk forbindelse mellem tilsynets observationer af ”en stærkt og en alvorligt psykisk syg” i Gaderummets lokaler, og de anførte psykiatrilaterede påbud, som tilsynsrapporten indeholder. Det er en manipuleret sammenhæng, og jeg vil tilføje, med en skjult forbindelse. Der mangler et led. Om dette led om embedsfejl eller embedsmisbrug angår Statsforvaltningen eller Hvidovre Hospital er jeg ikke klar over, men det er afgørende i denne sammenhæng.

- p. Socialforvaltningen anfører: ” Socialforvaltningen må derfor afvise, at der i tilsynsrapporten er viderebragt urigtige oplysninger om faktiske forhold, og at der er manipuleret med tilsynsrapporten, herunder at der ved udarbejdelsen af rapporten er taget usaglige hensyn”(s.7).

Jeg skal præcisere mit svar på ovenstående: Tilsynsrapporten udtrykker et tilsynssvigt, på det punkt hvor det angår observationen og vurderingen af den psykiatriske bistand fra Gaderummets side. Hvis der er forskellige vurderinger mellem tilsynet og psykiatrisk konsulent Henrik Rindom, hvordan kan dette så lastes Gaderummet, som ikke har været på sporet af nogen fejl-dispositioner over for nogle unge i Gaderummet, og hvor der ikke er nogen klager fra nogen side, hverken brugere eller pårørende.

Jeg skal endvidere henvise til et forsøg på en opklarende artikel om [Gaderummet og unge i relation til psykiatrien, sept.2008, Kalle](#).

Socialforvaltningen anfører, at de tilsynsførende havde en telefonisk kontakt til Henrik Rindom som en vigtig samarbejdspartner. Der skal anføres, at ingen af øvrige og mere betydningsfulde af Gaderummets samarbejdspartnere blev inddraget i processen omkring det kommunale socialfaglige tilsyn foretaget i sommer 2006. Fælles sager vi havde og også nu har med de relevante psykiatriske og retspsykiatriske afdelinger på Sankt Hans Hospitalet, Bispebjerg, Rigshospitalet, Nordvang, på Kriminalforsorgs mange afdelinger i hovedstaden og omegn, samarbejde med strafferetsadvokater og juridiske rådgivninger, Vestre Fængsel med flere, de kommunale sagsbehandlere og socialcentre, de nye Jobcentre, den Sociale Ankestyrelse og ikke mindst Statsforvaltningens Overpræsidium, de private arbejdsgivere mv. Alle blev forbigået. Det vil sige, Gaderummets reelle samarbejdspartnere og kontakter blev der aldrig rørt ved eller spurgt om i forbindelse med "tilsynsrapporten".

Tilsynet har lyttet meget til psykiater Henrik Rindom, som en vurderende udefra, trods at han selv er en del af det som tilsynet skal syne og allerede ikke kan overholde sine arbejdsforpligtigelser. Når Henrik Rindom samtidig undlader at fortælle om sin involvering i følsomme sager – som han selv tager initiativ til, modsat hvad han har sagt, at han ikke vil gå ind – så svigter Henrik Rindom både klient og påstået samarbejdspartner, gennem manglende samarbejde med Gaderummet om disse sager.

Det ovenfor indførte taget til følge, inklusive at Gaderummet er "godkendt som et socialpsykologisk sted for udsatte unge", er det mig uforståeligt, at man hæfter sig så meget ved, og tillægger en altafgørende betydning for Gaderummets fysiske og økonomiske eksistens, en telefonisk samtale med den psykiatriske konsulent Henrik Rindom.

Det skal nævnes, at Rindoms faglige interesse og kompetence fokuserer på de hårde stoffers område – og velvidende at området ligger udenfor Gaderummets nederste grænse – det er nemlig ikke acceptabelt at være aktiv stofmisbruger i Gaderummet. Det skal yderligere nævnes, at Rindoms frem-

træden i Gaderummet var præget af en stærk begrænset fokus på en gruppe unge svarende til målgruppen i Henrik Rindoms private og af Københavns Kommune finansierede projekt "Stofrådgivningen", men som kun undtagelsesvis var tilstedeværende som ung målgruppe i Gaderummet.

De tilfælde, som der var, angår 3 unge, hvor Gaderummet i det ene tilfælde foranstaltede et møde mellem Henrik Rindom og den unge, mens de to andre unge selv tog kontakt til Henrik Rindom om misbrugsbehandling fra Henrik Rindoms side. I det første tilfælde, kunne Henrik Rindom ikke gå ind i en behandlingsindsats med den unge, da den pågældende var 3 måneder for gammel i forhold til Henrik Rindoms godkendte målgruppe i "Stofrådgivningen", og derfor blev set som uegnet til at kommunen vil refundere udgifterne til behandlingen. Gaderummet var her med som bisidder for den unge, som efter afslaget fra Henrik Rindom blev henvist til én af Gaderummets psykologer. Gaderummet var også med som bisidder på den ene af de to andre unge, men Henrik Rindom meldte aldrig tilbage efter den første indledende samtale med den unge på "Stofrådgivningen", og udeblev efterfølgende uden afbud fra en samtale, som Henrik Rindom selv havde indgået med den unge (Henrik Rindom har aldrig senere taget nogen af de brudte aftaler op igen, endsige beklaget svigte overfor de pågældende). Det gjaldt også den tredje unge. Han kontaktede selv Henrik Rindom, og fik aftalt møde i Gaderummet. Henrik Rindom dukkede aldrig op¹.

Jeg er derfor af den opfattelse, at når der i tilsynsrapportens udformning er sket et utilsigtet, men ikke nærmere afklaret eller undersøgt sammenblanding af de tilsynsførendes egne observationer, med de ikke direkte anførte og videreformidlede udtalelser, formidlet af Henrik Rindom via en telefonsamtale, så synes det rimeligt at anmode om en uvildig belysning af tilsynsrapportens grundlag og tilblivelsesproces, jf. også min oprindelige klage.

Det sker et kip mellem tilsynets påståede observationer af psykisk syge på stedet og den generelle beskrivelse af forholdene omkring dem i tilsynsrapporten, og det påbud, der gøres, at de skal være under medicinsk psykiatrisk behandling. Det er en cirkelslutning, for enten er der psykisk syge, der er fejlbehandlet ved af Gaderummet ikke at blive pånødet medicinsk psykiatrisk behandling, eller også er der ingen unge, som dette krav kan stilles overfor, grundet deres allerede afklarede tilstand. Skal unge alligevel medicineres, trods at deres aktuelle tilstand kan modsige dette, så skal de alligevel medicineres psykiatrisk af socialfaglige og psykiatriske grunde. Tilsynet – og efterfølgende Socialudvalget – møder Gaderummets praksis med et princip, der både er Gaderummet og sammenlignelige institutioner fremmed – og dybt problematisk.

For det første bryder det med Gaderummet projektgrundlag fra 2002; for det andet bryder det også mod psykiatriloven.

1. Om Gaderummets projektgrundlag.

- q. Socialforvaltningen anfører: "Gaderummet indgav derfor i december 2002 en ansøgning til Socialministeriet med et tilhørende projektforslag om tilskud fra Socialministeriet til videreførelse af Gaderummets aktiviteter"(s.2).

Jeg skal anføre, at ansøgningen, inklusiv projekt forslag, først skulle godkendes af Københavns Kommune, da det også var en aftale mellem Socialministeriet og Københavns Kommune – det var ikke Gaderummet der søgte alene, hvad vi heller ikke kunne.

¹ Cand.phil. Alina Djakowska, socialfilosofisk medarbejder i Gaderummet, fra 2001, havde de fleste psykiatri-relaterede sager med direkte kontakt til Henrik Rindom i Gaderummet. Jeg vil mene det er relevant, at Statsforvaltningen – såfremt ovenstående ikke er tilstrækkeligt – beder Alina Djakowska om yderligere vidnesbyrd. Jf. også tilbagemeldingen fra Gaderummet vedr. Hvidovre Hospital og Henrik Rindom [2007-04-18 Gaderummet. Tilbage melding vedr. samarbejdet med Hvidovre Hospital. jf. bilag 9.](#)

- r. I Gaderummets projektgrundlag står bl.a. følgende om behandlingsindsatsen fra Gaderummets side, herunder om medicinfri behandling og om valg af behandlingstilgang: ” Personer af begge køn, som er karakteriseret ved at have haft længerevarende kontakt med psykiatriske behandlingssystemer. De er diagnosticeret psykisk syge. Andre er ikke diagnosticerede, men har tydelige psykiske vanskeligheder. Nogle er såkaldt dobbeltdiagnosticerede, såvel med en psykiatrisk som en misbrugsdiagnose. I begge grupper er de fleste kontanthjælpsmodtagere med eller uden bolig. I løbet af årene er deres sociale netværk blevet slidt op, og de er nu isolerede. De henvender sig med et ønske om at kunne komme til at leve et liv uden behandling, medicin og pension”(s.6). Senere hedder det om arbejdet i rådgivningen og dens principper: **Arbejde på brugernes præmisser** det er brugernes opfattelse af egne problemer, som er udgangspunktet for samarbejdet. **Total Åbenhed** - det er et princip at samarbejdet fra medarbejdernes side hviler på en total åbenhed i forhold til brugeren. Dette indebærer, at brugeren er informeret og deltager i alle beslutninger, som vedrører brugeren selv. I arbejdet forbliver fokus på brugeren, og styringen forbliver i hele processen i brugers hænder. **Ubundet tilgang** - samarbejdet med brugeren er ikke bundet til en bestemt teoretisk eller terapeutisk retning, men bestemmes af de behov brugeren har. Der arbejdes i rådgivningen såvel med brugere, som tager medicin som med brugere, der ikke ønsker at være medicinerede”(s.14 i [Gaderummet. Projektbeskrivelse december 2002](#)).

Når Gaderummet af tilsynet beskrives gennem ”en anden opfattelse af medicinsk behandling end den, der gælder i behandlingspsykiatrien”(s.6), så er det altså et helt igennem legitimt standpunkt fra Gaderummets side. Men alligevel er det dette, der er problemet. Det ovenstående citat er en nærmest fotografisk bestemmelse af Gaderummets praksis i alle årene, godkendt af kommunen, og som brugere af Gaderummet kærer sig om, og det er alt andet end perifert. Brugere forholder sig aktivt, blandt andet til bivirkninger ved den psykiatriske medicinske behandling, som betyder at det på ingen måde er uproblematisk/ufarligt bare at gå ind i, og at andre behandlingstilgange kan være mere potente, uden at medføre irreversible skader på nervesystemet. Jf. følgende oplæg fra boer i Gaderummet: [2008-10-21 Karsten Olesen, Gaderummet. PSYKOFARMAKA OG BIVIRKNINGER](#) og [2008-10-27 Karsten Olesen, Gaderummet. MERE OM BIVIRKNINGERNE VED DE TVIVLSOMME LYKKEPILLER](#).

Ifølge tilsynet er det Gaderummets divergerende holdning, der gør ”at Gaderummet ikke i tilstrækkelig grad havde sikret sig, at de unge ved psykisk sygdom kom i psykiatrisk behandling”(s.6). Gaderummet er dog ikke et psykiatrisk bosted, hvor man kan henvises til eller sættes i tvungen behandling, på grundlag af psykiske problemer. Tilsynet – og Socialforvaltningen – handler og skriver nærmest ud fra, at ”lov om ambulant tvang i psykiatrien” blev vedtaget ved sidste revision af Psykiatriloven. Det gjorde loven ikke. Lovforslaget var sommeren 2006 oppe til høring, i samme tidsrum som tilsynet var på besøg i Gaderummet, men blev taget ud efter 2.behandling.

Gaderummet er et brugerstyret sted, også som krævet af Socialudvalgets tidligere følgegruppe, der blandt flere krav til arbejde anfører: ”at der er ledelsesmæssigt er tale om pluralisme og reel brugerindflydelse”(Den politiske følgegruppe for Socialudvalget marts 2003, jf. punkt 9 og 10 i [Afsluttende statusrapport 2003 vedr. Gaderummet, Konsulentkompagniet 20.januar 2004](#)).

2. Gaderummet og psykiatriloven

Jeg spørger mig selv, hvilken retssikkerhed udstødte unge egentlig har. Det anføres fra tilsynet, at de observerer psykisk syge. Det anføres fra Socialforvaltningen, at det ikke i sig selv er en kritik af Gaderummet, og det anføres yderligere:

- s. ”Tilsynets kritik rettede sig imod, at Gaderummet ikke i tilstrækkelig grad havde sikret sig, at de unge med psykiatrisk sygdom kom i psykiatrisk behandling. Efter tilsynets vurdering var årsagen hertil, at der hos medarbejderne i Gaderummet var en anden opfattelse af medicinsk behandling end den, der gælder i behandlingspsykiatrien”(s.6)

Jeg lader den gentage: ”årsagen hertil ... hos medarbejderne i Gaderummet ... en anden opfattelse ... end den der gælder i behandlingspsykiatrien”!

Jeg skal bemærke, at Gaderummet som godkendt efter § 94 som bosted, kun omfatter en del af Gaderummet, der ud over dette består af to andre funktioner: en åben psykologisk rådgivning og et lige så åbent døgnåbent værested. Det kan på ingen måde kræves af Gaderummet, at det skal udøve en påtvungen psykiatrisk myndighed overfor hverken rådgivningsbrugere, værestedsgæster, og faktisk også boerne i Gaderummet, da alle ophold i Gaderummet sker på **frivillig** basis. Der er ingen aftale med nogen visiterende myndighed om bestemt varetagelse af nogen ung i Gaderummet, lige som man heller ikke kan anbringes i Gaderummet. Gaderummet tilbyder sine ressourcer, men modtager ingen modydelse for noget forhold, lige meget om den unge er på kontanthjælp eller andet. Jf. også tidligere om intet betalingsforhold eller andet krævet kontraktforhold. Alt er et frivilligt forhold den enkelte unge og Gaderummet imellem, hvilket realiseres og sikres gennem brugerindflydelsen.

At strække ud over hvad Gaderummet allerede har gjort, ved behov at påbyde boere eller jævnlige gæster (og andre når vi kan finde dem) at tage en samtale med psykiatrisk konsulent Henrik Rindom – ud over at oplyse om den omliggende psykiatriske bistand der udøves under Hospitalspsykiatrien, dér hvor man måtte have bopæl – så mener jeg ikke, vi kunne gøre mere. Alternativt angår det anvendelse af ambulans psykiatrisk tvang, som Gaderummet ikke mener der er lovhjemmel til, men hvor dette synes at ligge som et legitimt forvaltningsmæssigt krav.

Samtidig kan tilsynets rolle beskrives således: de undlod, både på deres besøg og i mange måneder efter, selv at handle på situationen i henhold til den gældende psykiatrilovgivning, eller i det mindste at formidle og videregive detaljerede og brugbare oplysninger om de "observerede psykisk syge tilfælde", samt undlod respektive behandlingsindikationer til Gaderummets personale.

Hvis de to stærk psykisk syge og behandlingskrævende unge virkelig blev observeret i Gaderummet under tilsynsbesøgene i juni og august 2006, hvordan forklares det så at de tilsynsførende valgte at fortie disse kritisable forhold over for alle andre involverede og ansvarlige parter i mange måneder, indtil de endeligt blev formuleret og videresendt i rapporten i slutningen af november 2006. Derimod, hvis deres opdagelser blev hentet fra denne – først nu i kommunens partshøring nævnte - telefoniske samtale med Henrik Rindom, hvordan forklares det at samtalen ikke tidligere blev anført som undersøgelsesgrundlag i tilsynsrapporten – hverken, at den overhovedet fandt sted, eller hvad telefonsamtalens indhold, det drøftede emne og oplysningens troværdighed var. I så fald vil det undre at Henrik Rindom som psykiater undlod at følge den lovbestemte faglige fremgangsmåde og ikke har iværksat at de behandlingskrævende unge, han havde kendskab til, som foreskrevet i løbet af en uges tid bliver indlagt på behandlingsindikation.

Jeg har ikke modtaget hverken gennem direkte samtale, eller videreformidlet fra medarbejderes side med kontakt til Henrik Rindom, nogen konkret tilbagemeldinger fra Henrik Rindom side, angående at bestemte unge i Gaderummet skulle i medicinsk psykiatrisk behandling. Jeg har ikke i ét tilfælde af en konkret ung, stået med en uenighed om medicinsk behandling af den unge fra Henrik Rin-

doms side, af den simple grund at jeg ikke er blevet mødt med denne faglige fordring fra Rindoms side.

- t. Socialforvaltningen anfører: ”På baggrund af den efterfølgende dialog mellem forvaltningen og Gaderummet – som strakte sig over flere måneder – måtte Socialforvaltningen konstatere, at Gaderummet ikke var indstillet på at efterleve påbuddene”(s.8).

Dialogen mellem forvaltningen og Gaderummet, strakte sig – som anført over flere måneder – men dialog var det ikke. Der afholdes to møder. Det første mellem Gaderummet og forvaltningen d.12.december 2006, hvor Gaderummet blev bedt om et ændret svar på tilsynsrapporten, men samtidig uden at forvaltningen ville gå i dialog om de påståede psykisk syge, som skulle være fejlbehandlet fra Gaderummets side. Det berøres slet ikke i forvaltningens tilbagemelding, trods at det er afgørende, og at tidligere fremsendte skrivelser stærkt anmoder om afklaring heraf. Andet møde er d.14.marts 2007, hvor advokat Knud Foldschack deltager som bisidder, og hvor Gaderummet bl.a. får meddelt at der er en tilbagemelding fra Hvidovre hospital af 3.marts 2007 – som Gaderummet dog på mødet må melde ud, ikke er modtaget eller før kendt af Gaderummet, og således ikke kender til. Forvaltningen virker overrasket, men lover at fremsende den straks efter mødet. Der går dog mere end 3 uger, før Gaderummet modtager skrivelsen fra Hvidovre hospital, og da med et tilbagedateret følgebrev fra Forvaltningens side. [Advokat Knud Foldschack fremsender efterfølgende på Gaderummets vegne, d.23.marts 2007](#), et fornyet svar på tilsynsrapporten og processen. [D.16.april 2007 modtager Gaderummet en bekræftelse fra tilsynet](#) på realiseringen af tilsynsrapporten. Så det er ikke sandt, hvad Socialforvaltningen konkluderer.

Afsluttende kommentarer til Socialforvaltningens gentagelse af tidligere svar på klage, s.5-6

At det kom så langt at en advokat måtte udrede teksten fra tilsynet skyldtes, at de tilsynsførendes tilsynsrapport er et manipuleret papir, samt at Socialforvaltningen har modsat sig en opklaring af faktuelle fejl i tilsynsrapporten, herunder hvem de fejlhandlede psykisk syge er. Svaret er at Gaderummet på alle områder vil skærpe sit blik og behandlingstilbud overfor unge med psykiatriske symptomer, og være længere fremme overfor en takling af andre påpegede forhold, jf. [2007-03-23 Gaderummet. Skrivelse til forvaltningen, v advokat Knud Foldschack](#). Tilsynet bekræfter med sit svar, at det er tilstrækkeligt, jf. [D.16.april 2007 modtager Gaderummet en bekræftelse fra tilsynet](#). Og striden synes løst.

I ugerne efter går flere socialudvalgsmedlemmer i pressen med stærke angreb på Gaderummets praksis og undertegnede faglighed, og med kritik af mangelfuld behandlingsindsats specielt på det psykiatriske område. Og d.2.maj beslutter et enigt Socialudvalg på Socialudvalgsmøde, at Gaderummet skal lukke. Netop da der var fundet en løsning på et administrativt niveau, gik socialudvalgsmedlemmer i pressen med den kritik mod Gaderummet, som ikke havde holdt ved nærmere udredning. Jeg ved ikke hvorfor Socialudvalget valgte at se bort fra tilsynets tilbagemelding - eller om Socialudvalget af forvaltningen er henholdt skrivelsen af 16.april 2006 fra tilsynet?

Jeg må derfor igen gå ind i dette afgørende forhold.

- u. Socialforvaltningen anfører: ”Endvidere er det forvaltningens opfattelse, at de påbud, som tilsynet har givet vedr. de psykisk syge, er rimelige. Med lidt god vilje fra Gaderummets

side kunne påbuddene have været opfyldt – også uden at det havde betydet afgørende ændringer i grundlaget for Gaderummet”(s.6).

Her melder det afgørende problem sig for alvor. Tilsynet er på besøg i Gaderummet i juni og i august 2006, men melder først tilbage i november 2006, næsten 3 måneder efter.

Hvis der er tale om fejlbehandling af psykisk syge unge i Gaderummet, og som skulle være i behov for psykiatrisk behandling, så ligger det i Psykiatriloven, at de unge skal være i en tilstand, hvor de falder indenfor farlighedskriteriet og/eller behandlingskriteriet. Det skal endvidere sættes i værk indenfor en uge! Alternativt skal der en ny udredning til.

Når tilsynet – og efterfølgende Socialforvaltningen – ikke mener, at det er nødvendigt med identifikation af de påståede fejlbehandlede psykisk syge fra deres side, så skriver Socialforvaltningen sig ind i en begrundelsessammenhæng, at det er det principielle udgangspunkt for behandlingen af unge i Gaderummet, som der er noget galt med. Det er fra dette ståsted, at Socialforvaltningen gentager tilsynets kritik af Gaderummets behandling om ”ikke i tilstrækkelig grad havde sikret sig, at de unge med psykisk sygdom kom i psykiatrisk behandling”(s.6), og ”årsagen hertil, at der hos medarbejderne i Gaderummet, var en anden opfattelse af medicinsk behandling end den, der gælder i behandlingspsykiatrien”(s.6). Men altså en kritik, der mellem tilsynet og Gaderummet var kommet en afklaring på.

Såfremt tilsynets observationer i juni og august 2006 er adækvate, og dermed kritisable for Gaderummet, så vil jeg mene, at tilsynet måtte handle herpå i situationen eller umiddelbart efter, og indenfor en uge fra observationerne er gjort. Ellers indføres i praksis ”ambulant psykiatrisk tvang”, hvilket der ikke er lovhjemmel for. Hjemløse og udstødte unge er i forvejen meget udsatte unge, og deres retssikkerhed må på ingen måde underkendes.

Hvordan jeg end vender og drejer tilsynets tilsynsrapport om Gaderummet, så knækker den på midten. Gaderummet afkræves at ændre praksis i retning af ulovlig ambulant tvang til psykiatrisk behandling, uden at der kan fremvises unge i Gaderummet, der objektivt falder indenfor Psykiatrilovens område.

Jeg skal derfor fastholde min klage over tilsynets og Socialforvaltningens behandling af arbejdet i Gaderummet. Herunder anmodningen om identifikation af de af tilsynet observerede ”stærkt og alvorligt psykisk syge”, som undertegnede, skulle have fejlbehandlet.

□